

жій промыслъ който избави само мене отъ потопяваніето на корабтъ, въ което вситѣ ми другари загынѣхъ; защото никой отъ тѣхъ ся не яви никѣдѣ. Като гледахъ морето още буйно, запѣнено и разарено, чудяхъ ся какъ бы че ся намѣрихъ азъ на сушѣтъ. Но слѣдъ малко новы размыслы поехъ тѣзи ми първы честиты осѣщанія и налучихъ, че това ми избавленіе само по себе си бѣше жестока мъка. Оставямъ вы да си наумите лесно най-гольмото ми окаянство слѣдъ таквѣзь еднѣ буріѣ и давяніе по морето. Бѣхъ измокренъ, и нѣмахъ дрехы да ся прѣблекъ, бѣхъ гладенъ и нѣмаше какво да си хапнѣ, бѣхъ жеденъ и нѣмаше какво да срьбнѣ. Нѣмахъ съ какво и какъ да подкрѣпнѣ исчезающытъ си силы; не виждахъ никакво друго спасеніе, освѣнъ да ся оставнѣ на волнѣтъ на дивытъ звѣрове и на лютытъ мъкы на гладътъ. Нѣмахъ никакво оръжіе за да забраннѣ поне себе си или да убнѣнъ нѣкое животно за да ямъ; самото нѣщо що и-